

ELS CRITS I LA CRIDA

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

En la primera lectura d'avui, Jeremies convida a cridar d'alegria per la sort d'Israel. El poble d'Israel és el poble escollit per Déu en un moment concret de la història. Aquesta elecció pot semblar una divisió, una preferència, una exclusió, com si només s'hi pogués accedir amb tarja d'invitació o mostrant unes credencials impecables.

Però el pensament de Déu sempre és inclusiu. El seu Regne ha estat preparat des de sempre i per a sempre per a tothom: cecs i coixos i mares que crien. És curiós que Déu posi les mares que crien —la maternitat és primordial per al món jueu— al costat dels coixos i els cecs. Com a dona he de dir: ai! La gentada és immensa i encara més immens l'agraïment per sentir-nos consolats en el nostre plor.

Algú dirà: «Sí, però el camí és ple d'entrebancs, costerut, com un desert sense aigua i Déu és tan llunyà i rígid!». Doncs llegeix, Jeremies no diu pas això. Diu que Déu és pare. Atenció!, no diu que és com un pare, sinó que és pare; i que ell mateix ens conduirà als rierols d'aigua, per un camí suau, sense entrebancs.

El salm 125 ens convida a cridar una altra vegada, quan veiem amb els nostres propis ulls que Déu va renovant la nostra vida que nosaltres mateixos havíem deixat per inútil. Per això la nostra boca s'omple d'alegria, de crits i de rialles; per això continuem cridant de goig a la sega.

A l'evangelí és Bar-Timeu qui crida perquè Jesús el vegi a ell, que és cec. Els altres el renyen perquè molesta i Bar-Timeu encara hi torna amb veu més potent. A la Bíblia quan les coses es repeteixen indiquen la seva importància. Jesús vol que siguem nosaltres qui li demanem ajuda. Sant Benet en ho recorda en el pròleg: «Primer de tot, en qualsevol cosa bona que comences a fer, demana li amb pregària ben insistent que ell la dugui a terme».

Aleshores passa una cosa interessant. Jesús s'atura, que vol dir prendre consciència. El crida, que vol dir que ha sentit el seu clam. Els altres canvien d'actitud, l'animen i l'ajuden a apropar-s'hi; ells, que l'havien silenciats abans, ara l'ajuden a ser visible, a sortir del seu anonimats. Recordem, però, que sabem el nom del cec des de l'inici del relat.

I encara passa una cosa més interessant, Jesús, humil, es posa per sota del cec: «Què vols que faci?». Bar-Timeu, també humil, només demana el que necessita: «Rabuni, mestre, feu que hi vegi».

No ho oblidem, els crits són nostres, però la crida només ve de Déu.